

Het Sarajevo Convenant

Kimberley Poelman

Door de gerafelde draden van hun geïmproviseerde blinddoek ving ik een korte, maar felle straal licht op. De metalen klink viel terug in het slot. De zware voetstappen echoden in de ruimte, om mij, op een bijna spottende manier, duidelijk te maken dat mijn leven hier zou eindigen.

Ik was getraind om met dit soort gevoelens van stress om te gaan, maar nu de laatste secondes eindeloos langzaam wegtikten voelde ik toch spijt. Niet zozeer van het werk wat ik had verricht, maar van de kansen die ik daarvoor had laten liggen. Als ik niet voor dit leven had gekozen, was ik getrouwd met mijn grote jeugdliefde Jason, die nu een succesvolle makelaar was en een kast van een huis bezat.

We hadden een hond gehad, een perfecte, met van die blonde haren en suikerzoete ogen. En niet te vergeten kinderen, één komma zes, om precies te zijn. En waarom koos ik hier dan eigenlijk voor? Omdat ik niet anders kon. Mijn werk als inlichtingenofficier voor de CIA was het enige geweest dat ooit mijn grenzeloos verlangen naar adrenaline had kunnen bevredigen.

Dit was ook de reden waarom ik nooit drugs was gaan gebruiken. Cocaïne was een mietje in vergelijking tot de rush die deze bijna-doodervaring met zich meebracht.

Nu zat ik hier, in een koude, muffe ruimte die de geur van nat beton bij zich droeg, met in één van mijn kiezen een klein buisje cyaankali. Als het me te veel werd kon ik altijd nog mijn eigen einde kiezen. De gifstof zou er voor zorgen dat ik binnen enkele minuten zou stikken en ondanks dat me dat nooit een prettige dood had

geleken, was het ongetwijfeld beter dan wat deze mensen voor me in petto hadden. De relatief jonge voormalig Joegoslavische organisatie, die men in de volksmond het Armija noemde, stond niet bepaald bekend als lieverdje.

‘Milenka, wat een plezier om jou bij me op bezoek te krijgen,’ zei een zware mannenstem met een opvallend dik, Slavisch accent.

Ik was opgelucht te ontdekken dat hij mijn ware identiteit nog niet had achterhaald. Als hij Joanna had gezegd kon ik beter meteen afscheid nemen.

‘Geheel wederzijds, Boris.’

Ik had geen idee hoe de man heette, maar in mijn gedachten kon iedereen met een stem als de zijne alleen maar Boris heten. Hij lachte koel, maar geamuseerd.

‘Vertel me eens wat een mooie dame zoals jij op mijn landgoed doet?’

Ik probeerde mijn handen te bewegen in het touw waar ze in vastgebonden zaten.

‘Ik ben hier geboren en na al die jaren vond ik het de hoogste tijd om in contact te komen met mijn roots.’

Boris zou me nooit geloven, maar dat zou toch geen verschil uitmaken voor de uitkomst van dit alles.

‘Het is allemaal heel simpel Milenka,’ zei hij terwijl hij met trage passen om me heen liep. ‘Je vertelt me alles en ik laat je gaan of,’ en hij pauzeerde, ‘of je verblijf hier wordt zeer lang en uiterst onprettig.’

‘Het spijt me, ik kan je niet helpen.’

Als de organisatie haar agenten ooit al iets inhoudelijks zou laten weten, was dat niet interessant voor deze Joegoslavische zwaargewicht.

Boris dacht hier duidelijk anders over. Hij schreeuwde een paar onverstaanbare woorden naar zijn kameraad, die ik nog niet eerder in de kamer had gehoord. Deze mompelde iets terug, waarna de metalen deur werd geopend. De zware voetstappen verdwenen en de deur viel met een klap terug in het slot. Ik hoorde het piepende

geluid van plastic gymschoenen op me afkomen. De Gymschoen ademde zwaar, met zijn gezicht dicht bij dat van mij.

‘Je hebt de baas gehoord Milenka, als je praat ben je zo weer buiten. Anders verzorg ik je verblijf vanaf nu.’ De Gymschoen grinnikte als een boer.

‘Je hebt gehoord dat ik je baas vertelde dat ik nergens iets vanaf weet, dus nu kan je me laten gaan.’

Normaal gesproken was het niet verstandig brutaal te zijn tegen je gijzelnemer, maar ik was van nature altijd al masochistisch geweest en ik wist dat elke belofte van vrijlating een grote leugen was. Ik zou dit kamertje alleen horizontaal verlaten.

De Gymschoen was achter me gaan staan en liet zijn hand langs mijn nek glijden. Ik speelde met mijn tong met het buisje cyaankali. Het bewoog als een losse tand richting mijn verhemelte. De man liet zijn hand mijn trui inglijden. Hij vond mijn bh en gleeed door naar mijn rechter borst. Mijn tepel werd stijf door de koude aanraking. Gymschoen bromde. Je kon het hem niet kwalijk nemen. Hij zat waarschijnlijk al maanden in dit koude hol opgesloten, met zijn mannelijke kameraden, terwijl alleen de hoogste bazen van de mooie vrouwen mochten snoepen.

‘Als je me losmaakt kunnen we verder gaan,’ zei ik de Joego uitdaggend.

Een akelige luchtverplaatsing raakte me in mijn oor, vrijwel direct gevolgd door een harde knal. Hij had een kogel in het luchtledige afgevuurd, die als een losgeslagen projectiel door het kamertje stuiterde.

De idioot.

Het klonk als een Hollow Point kogel, die zodra hij in je lichaam bot raakt uit elkaar klappt als een gepelde banaan en daarmee extra weefsel met zich meeneemt. Soms niet in staat om je lichaam nog te verlaten, verliest hij langzaam kracht en snelheid, alles met zich meenemend tijdens het proces.

De schietgrage man rukte de blinddoek van mijn gezicht en liet daarmee mijn laatste kans tot vrijlating in rook opgaan. Waar ik

eerst alleen donker zag, probeerden mijn ogen nu te focussen op de streepjes licht die onder en boven de deur vandaan kwamen. De man kwam dreigend voor me staan. Ik zag een duidelijke haviksnus en rook zijn bedorven adem. Uit zijn zak haalde hij een kleine, maar venijnig scherpe dolk, met een zilverkleurig lemmet. Deze zette hij op het zachte plekje bij mijn keel. Bij elke hartslag voelde ik het mes prikken.

‘Er is geen tijd voor grapjes. Vertel me over jouw organizatsiya.’

Ik was trots als een pauw toen de organisatie me vier jaar geleden in de counter-intelligence eenheid plaatste als officieel opererend agent. Normaal gesproken werden vrouwen van mijn kaliber ingezet in het liefkozend genoemde Bitch Squad, een afdeling met vrouwen die soms jarenlang het liefje speelden van belangrijke wapenhandelaren, maffiabazen en zelfs leiders van kleine landen. Alles om informatie te verkrijgen voor de chauvinistische top van Langley.

Mijn ouders hadden me niet opgevoed om een overbetaalde hoer te worden. Na jaren van kantoorwerk en kleine klussen in het veld, kreeg ik eindelijk een opdracht waarmee ik me echt kon bewijzen.

Het vermoeden ging dat de in 1973 opgerichte Joegoslavische Armija, tegenwoordig in Bosnië en Herzegovina, een mannetje in Washington wilde krijgen die nauwe banden had met de organisatie. Wat hun belangen waren werd me niet verteld, en wat mijn Amerikaanse superieuren precies moesten weten was voor mij niet belangrijk. Alles wat ik wist, was dat ik een document moest stelen, genaamd het Sarajevo Convenant. Aangezien het Armija nooit van moderne technieken, zoals internet, of zelfs telefoon gebruikmaakte, was het nog niet mogelijk geweest op de conventionele manier informatie te verkrijgen. Een team van de beste IT'ers en hackers had er maanden op gezeten, zonder resultaat. En de CIA hield er niet van om voor lul te staan. Het was tijd om een veldagent in te zetten.

Met het vliegtuig reisde ik naar de hoofdstad om daar mijn lokale

contactpersoon Kulin te ontmoeten. Hij stelde me kort voor aan het land en het vooroorlogse landhuis, dat nog steeds de basis was van één van de takken van het Armija.

Op een koude nacht in het midden van december reed ik naar het afgelegen stuk land, ongeveer 40 kilometer buiten Sarajevo. De zwarte Ford met valse nummerplaten parkeerde ik onder de beschutting van een groepje bomen.

Buiten de auto voelde het als een verdomde vrieskist. Er leek een storm in de lucht te hangen. De lucht was waterig en maakte het moeilijk om fatsoenlijk te ademen. Het Luxon Mini G horloge gaf aan dat het bijna half drie in de nacht was en vier graden onder nul. Het voelde als min tien.

Mijn rugzak spande ik strak tegen mijn lichaam. In de verte schenen de lampen die het terrein als een baken in het diepe zwart verlichtten. Er was niets anders te doen dan de hoofdweg naar het gebouw af te lopen. Dit was de enige plek waarlangs bomen liepen, waardoor ik me verdekt kon opstellen. Door de groei van de boomwortels was de grond hard. Voetsporen bleven hier minder snel achter.

Volgens de infrarood satellietfoto's waren er buiten geen camera's of andere digitale systemen, maar het was nooit verstandig om alleen op techniek te vertrouwen. Dat wisten deze Joego's maar al te goed.

De omheining bestond uit een drie meter hoge stenen muur, met vanaf de hoofdweg een zwart, gietijzeren hek, dat de enige reguliere doorgang verschaftte. Ik waagde een kijkje door het hek. Ongeveer dertig meter naar links stond een jongen, gekleed als een verdwaalde Kozak, een peuk op te steken. Hij schudde zijn aansteker heen en weer, tot de sigaret eindelijk aanging. Een oranje puntje gloeide op. De jongen had een rode neus en leek zich steeds verder in zijn kledij te willen verstoppen. Zijn Kalashnikov bungelde aan zijn schouder. Met de sigaret in zijn hand liep hij verder door naar links, de hoek van het gebouw om. Naast Kozak was er nergens

beveiliging te bekennen. Dat was waarschijnlijk omdat niemand gek genoeg was om hier binnen te dringen. Groot gelijk hadden ze.

Ik gooide de rugzak door de spijlen van het hek en wurmde daarna mezelf erdoor. Mijn borsten waren er niet blij mee. Ik voelde een schram ontstaan en had voor de eerste keer spijt dat ik geen man was. Nu ik in het onthullende licht stond was er haast bij om me te verplaatsen.

Het eerste raam wat ik zag was een plat raam, net breed genoeg om doorheen te komen, en gemakkelijk te forceren. Het kamertje waar ik in kwam, was klein en donker. Het stonk er naar riool. Ik stond op een wc-bril en staarde in de ogen van Bambi, een hoogblonde Zweedse dame met tieten als luchtballonnen. Haar poster was opgehangen naast haar vriendinnen Minouscka, een dame uit Rusland, en de Amerikaanse Honey.

Buiten de wc kwam ik in een andere wereld. De lange gang was verlicht met tl-buizen. De muren en het plafond waren wit, evenals de plavuizen op de vloer. Nog steeds geen alarmen. Een koude rilling liep over mijn rug. Dit beviel me helemaal niet. Wij als Amerikanen moesten alles High Tech hebben en zodra dat niet zo was raakte menig G.I. Joe in paniek. Omdat nergens een geluid klonk volgde ik mijn intuïtie naar rechts toe. Links om de hoek kwam ik het eerste alarmsysteem tegen. Het was een Triton X-15, die minimaal zo oud was als het Armija zelf en nog volledig mechanisch werkte. Na drie minuten knutselen met een schroevendraaier en een speldpincet was het apparaatje geblokkeerd en zou het niet meer tot last zijn.

Ik had een vermoeden dat ik achter deze deur zou vinden wat ik zocht. De deur zelf had een simpel te breken cilinderslot. De kamer was leeg, op een bureau en een aantal dossierkasten na.

‘Bingo,’ zei ik droog tegen mezelf.

Tussen een tiental dossiers in één van de kasten, vond ik al snel het beruchte Sarajevo Convenant. Met een klein fotoestel uit mijn rugtas maakte ik foto's van de eenentwintig bladzijdes. Daarna borg ik het document weer zorgvuldig op. Het fotoestel ging terug de

tas in.

Ik snelde terug naar de stinkende wc van mijn binnenkomst en gooide de tas alvast naar binnen. Nog even controleerde ik of er geen duidelijke sporen waren achtergebleven. Het was tijd om weg te gaan. Zo ver mogelijk als ik kon. Net toen ik bedacht dat de missie veel te gemakkelijk was verlopen voelde ik een harde mokerslag op mijn achterhoofd, waardoor mijn wereld als een draaikolk in het zwart verdween.

Kut.

Ik kwam met mijn gedachten terug in de kamer en zag dat De Gymschoen nog steeds het zilveren lemmet op mijn keel gedrukt had. Ik wist dat ik hem niets zou vertellen. Hopelijk wist hij dat niet.

‘Ik wil niet sterven in dit koude stinkhok,’ dacht ik terwijl mijn hersenen maalden op een plan.

‘Vertel me wat in je hoofd omgaat,’ zei de man, zijn mes dicht tegen mijn huid drukkend.

‘Dat ik niet wil sterven in dit koude stinkhok.’ Hé, ik was in ieder geval eerlijk.

‘Dan weet je wat je te doen staat.’ Hij haalde het mes uitdagend langs mijn nek. De scherpte maakte een rode kras op mijn huid.

Met een luidde schreeuw smeed ik zijn arm opzij. Het touw bungelde nog om mijn pols. De Gymschoen gaf me een blik alsof hij een hert was die in je koplampen keek en stond een moment als een standbeeld op zijn plaats. Ik maakte van de seconde gebruik door hem op zijn nek te vliegen. De man ging tekeer als een dolle stier, toen ik hem het buisje cyaankali in zijn strot probeerde te duwen. Hij stak als een wilde met zijn mes. Zijn kwijl droop over mijn handen. Mijn beide armen had ik stevig om zijn nek gelegd en mijn benen had ik om zijn torso geklemd. Ik rukte aan zijn nek en de man kermde door mijn hand heen. Het weefsel in zijn nek was gespannen en daardoor bijna onmogelijk te breken. Na een wilde rit rond de kamer struikelde de Gymschoen over de stoel heen en door de kracht die op zijn nek kwam gaf deze eindelijk toe.

Ik hoorde een door merg en been gaand gekraak, waarna de man niet meer bewoog. Uitgeput liet ik me van hem af vallen. Zijn hart klopte nog, maar ik wist dat het witte goedje over een paar minuten mijn werk zou afmaken. Ik rukte het pistool uit zijn broeksband en haastte me de gang op.

De adrenaline had me licht in mijn hoofd gemaakt. In het toilet vond ik mijn rugzak terug, die ik om mijn schouder sloeg. Mijn ademhaling was zwaar en onregelmatig. Ik hoorde een dichtslaande deur en zag een dikke man in een gestreepte onderbroek en een wit hemd op me afstormen. Hij had een stalinsnor en een shotgun met afgezaagde loop. Ik rende terug richting de Gymschoen. Gelukkig was De Gestreepte Onderbroek veel langzamer dan ik. Een hagelstorm aan kogels landde in de muur naast me.

In mijn vlucht poging rende ik de rokende Kozak omver. Hij wist niet wat hem overkwam toen enkele seconden later De Onderbroek over hem heen bulldozerde. Met geluk wist ik buiten te komen, waar zich ondertussen een dik pak sneeuw had gevormd. Ik was lang out geweest.

Het gietijzeren hek was nog maar een paar meter van me verwijderd. Ik voelde nog een regen kogels langs mijn oren vliegen en vuurde instinctief terug. Vier kogels misten, maar de vijfde landde bij zijn slaap. Het zag er bijna zielig uit hoe de Onderbroek in de sneeuw zakte. Ik zat zwaar in de shit. Langley zou me zeker op mijn kop geven voor de indiscretie, maar dat was nu niet belangrijk. Mijn longen gingen als wilden tekeer in mijn borstkas, terwijl ik de lange weg af sprintte.

Joanna Miller was nog niet klaar met deze wereld.